

CO NALEŻY WZIĄĆ POD UWAGĘ PISZĄC ESEJ

1. **Esej jest formą literacką** a nie publicystyczną – oznacza to, że szczególną rolę odgrywa w nim troska o styl, kunsztowne ukształtowanie wypowiedzi, będące świadectwem odczytania i elokwencji autora.
2. **Esej jest formą subiektywną** – oznacza to, że uwidacznia się w nim indywidualne podejście autora do poruszanego tematu. Eseista nie jest więc zobowiązany do obiektywizmu, co stanowi siłę gatunku. Owo „ja” jest osią decydującą o spójności wypowiedzi.
3. **Esej jest formą asocjacyjną** – oznacza to, że stanowisko autora ujawnia się poprzez rozmaite perspektywy oglądu i różnorodne skojarzenia, które wbrew pozorom nie są przypadkowe, lecz uzasadnione oryginalnością spojrzenia.
4. **Esej jest formą procesualną** – oznacza to, że stanowi próbę dotarcia do sedna rzeczy, do prawdy. Jest ilustracją procesu dochodzenia do jakiegoś punktu widzenia.
5. **Esej jest formą intertekstualną** – oznacza to, że autor może wykorzystywać w nim różne inspiracje intelektualne, np. cytaty, aforyzmy, odniesienia do innych dzieł literackich i kulturalnych, a także wplatać aluzje historyczne i filozoficzne.
6. **Esej jest formą strukturalną** – oznacza to, że jego kompozycja – pomimo pewnej swobody, dowolności, dygresyjności – charakteryzuje się przemyślanym porządkiem i troską o dyscyplinę, zwięźłość, klarowność wywodu.

ESEISTA:

1. korzysta z bogactwa tropów stylistycznych, figur retorycznych
2. skupia się na subiektywnych odczuciach i przemyśleniach
3. sprawnie operuje dygresjami i luźnymi skojarzeniami
4. swobodnie interpretuje dane zagadnienie, problem czy zjawisko
5. wyraża się w sposób nieszablonowy, indywidualny, lecz zarazem zwięzły i jasny